

РЕШЕНИЕ

№ 2702

гр. София, 01.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 31.01.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **8367** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 9б, ал. 3, във връзка с чл. 4 от Закона за местните данъци и такси (ЗМДТ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Образувано е по жалба на Т. К. Г. срещу Акт за установяване на задължение по декларация (АУЗД) № 15002-1/30.07.2015г., издаден от орган по приходите при отдел приходи – П., при Столична Община, потвърден мълчаливо от директора на дирекция „Общински приходи“ при Столична община.

Разглеждането е ново, по реда на чл.226 от АПК след като ВАС на РБ с решение № 10212 от 27.07.2018 г. по адм. дело № 483/2017 г. е отменил решение № 9268 от 09.11.2016 г. на АССГ по адм. дело № 9268/2015г. и е дал задължителни указания за изясняване на всички относими по спора обстоятелства. Указано е при новото разглеждане съдът да изясни всички релевантни факти и обстоятелства относно основанието и размера на процесните задължения за съответния период, ставката и основата за изчислението им, като бъдат събрани и обсъдени съответните относими и допустими доказателства и формира конкретни правни изводи относно приложението на процесуалния и материалния закон, включително относно претендираните данъчни облекчения.

Жалбоподателката твърди, че АУЗД е неправилен, необоснован, незаконосъобразен, нецелесъобразен, носи белезите на нищожен и следва да бъде отменен. Според жалбоподателката е налице неяснота както по отношение на дължимите публични задължения, така и по отношение на вече заплатените такива. Посочено е, че процесният имот е основно жилище, което е основание за ползване на данъчно

облекчение, но от оспорения акт не става ясно, дали това обстоятелство е взето предвид. Няма данни също, дали е взет предвид и представения сертификат за енергийна ефективност. Твърди се, че АУЗД е издаден в нарушение на разпоредбата на чл.107 от ДОПК, защото в него липсват данни за информация, получена от трети лица и организации, която да указва несъответствие с декларираните данни и не е изчерпан реда, предвиден в чл. 103 от ДОПК. Според жалбоподателката АУЗД е издаден и в нарушение на чл.59 АПК и чл.5 ДОПК. Излага подробни съображения и в писмено становище.

Ответникът директорът на дирекция „Общински приходи“ при Столична община, редовно призован, чрез юрк. Й. оспорва жалбата. По същество моли да бъде отхвърлена. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и възраженията на страните, прие за установено следното от фактическа страна:

Т. К. Г. е собственик по силата на Нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот рег. № 141 от 17.10.2003 г., том I, рег. № 2368, дело № 136/2003 г. на нотариус под № 318 вписан в регистъра на Нотариалната камара, с район на действие СРС на следния недвижим имот: 1/2 идеална част от дворно място, находящо се в [населено място], район „П.“ на Столична община, на [улица], цялото с площ 348 кв. м, съставляващо УПИ V-966, в кв. 62а по плана на [населено място], местност „ж. к. Х. Д.“, както и на жилищна сграда, съставляваща къща с общо РЗП 534 кв. м и гараж - 100 кв. м, въведена в експлоатация с Удостоверение № 155/20.06.2006 г. на Дирекция „Контрол по строителството“ при Столична община. Сградата е със сертификат за енергийни характеристики номер 001ЕНА198, категория А, издаден на 30.11.2007 г. от [фирма].

С декларация по чл.14 от ЗМДТ с вх. 2709 от 28.12.2007 г. Т. К. Г. е декларирала гореописания недвижим имот, като за него е открита партида № 7219Н44661. Към декларацията са приложени сертификат за енергийна ефективност от 30.11.2007 г. и удостоверение за въвеждане в експлоатация на нов строеж №155 от 20.06.2006 г.

На 03.06.2014 г. е издаден АУЗД № 14025/03.06.2014 г., с който на основание чл.107, ал. 3 ДОПК във връзка с чл.4, ал.1 от ЗМДТ спрямо Т. Г. са установени задължения за ДНИ и ТБО за периода 01.01.2009 г. – 31.12.2013 г.

С Решение № МДТ-РД-22-01-23 от 08.07.2014 г. директорът на ДПАМДТ отменя АУЗД № 14025/03.06.2014 г. и връща преписката на органа за ново произнасяне.

С писмо изх. № 06МДТ-0500-35 от 27.08.2014 г. по описа на СО – ДПАМДТ, отдел „П.“, във връзка с подадената декларация вх. 2709 от 28.12.2007 г. по чл.14 от ЗМДТ е изискано от СО – НАГ да предостави информация относно конструкцията на сградата с адрес [населено място], [улица].

С писмо № АП-94-Т-1 от 10.09.2014 г. СО – НАГ уведомява ДПАМДТ, че сградата е изпълнена от монолитна конструкция с носещи стоманобетонени конструктивни елементи и тухлени стени. Покривната конструкция над четвърти етаж е дървена, а над останалата част от третия етаж е стоманобетонена (използваема).

Т. К. Г. е подала коригираща декларация по чл.14 ЗМДТ с вх. № [ЕГН] от 28.11.2014 г., в която е посочена конструкция на имота МЗ. (л.54 по делото)

На 13.11.2014 г. е издаден АУЗД № 14040-1/13.11.2014 г., с който на основание чл.107, ал.3 ДОПК са определени публични задължения за ДНИ и ТБО за периода 01.01.2009 г. – 31.12.2013 г.

С Решение № МДТ-РД-22-01-68/16.12.2014 г. (л.76 по делото) директорът на ДПАМДТ оставя без разглеждане жалбата на Т. Г. срещу АУЗД № 14040-1/13.11.2014 г. и прекратява административното производство. С окончателно определение № 622/06.02.2015г. АССГ е отхвърлил жалбата срещу това решение и следователно АУЗД № 14040-1/13.11.2014 г. е влязъл в сила.

С процесния в настоящото производство АУЗД № 15002-1 от 30.07.2015 г. (л.101 по делото) са установени допълнителни задължения за ДНИ и ТБО за 2014 г. ведно с начислените лихви за просрочие, както следва - ДНИ в размер на 112.04 лв. и съответните лихви за просрочие върху главницата, изчислени към 30.07.2015 г. в размер на 12.32 лв., както и за ТБО в размер на 114.94 лв., както и съответните лихви за просрочие върху главницата, изчислени 30.07.2015г. в размер на 14,04 лв. В акта са посочени подадените декларации – тази през 2007г. и коригиращата от 28.11.2014г., нотариалния акт за покупка на имота, удостоверение за въвеждане в експлоатация от 2006г., като е посочено, че на база данните за характеристиките, посочени в декларациите, са изчислени данъчните задължения данък върху недвижимите имоти (ДНИ) и такси за битови отпадъци (ТБО), като е констатирано, че не са внесени дължимите суми. Въз основа на декларираните данни, послужили като основа за определяне на задълженията, е установен размерът на задълженията за данъци и такси по видове и периоди и лихвите за просрочие към тях, изчислени към 30.07.2015г. Правното основание за акта е чл.107, ал.3 от ДОПК във връзка с чл.4, ал.1 от ЗМДТ. АУЗД № 15001-1/30.07.2015 г. е връчен на Г., видно от обратна разписка на л.103, на 03.08.2015г.

В законоустановения 14 дневен срок по чл.107, ал.4 от ДОПК, на 12.08.2015 г. Г. е оспорила АУЗД № 15001-1/30.07.2015 г. пред директора на ДПАМДТ.

В срока по чл.155, ал.1 ДОПК решаващият орган не се произнася и при наличието на мълчаливо потвърждаване на акта е подадена жалбата и образувано настоящото производство.

По делото е събрана административната преписка по издаване на акта. При първото разглеждане на делото е назначена и изслушана съдебно-счетоводна експертиза (ССЧЕ), като в заключението си вещото лице е дало отговор на въпросите, поставени като задачи, а разпитана в съдебно заседания, експертът заявява, че поддържа заключението си. Вещото лице по отношение на размера на облекченията посочва, че обстоятелството, че жилището е основно е взето предвид, съответно данъкът е определен с 50% намаление, а що се отнася до обстоятелството, че имотът притежава сертификат за енергийна ефективност от 30.11.2007г. вещото лице е констатирало, че за да се приложи преференцията по Закона за енергийна ефективност следва да се сградата да е въведена в експлоатация преди 01.01.1990г. или в периода от 01.01.1990г. до 01.01.2005г., сертифицирана по Закона за енергийната ефективност и съответно не се следва намаление за енергийна ефективност. Вещото лице посочва, че е налице преизчисляване на размера на ДНИ и ТБО предвид неправилно декларирана конструкция на сградата. При определяне на новия размер на данък недвижим имот са взети предвид писма от 27.08.2014г. на СО – Дирекция ПАМДТ, отдел П. и от 10.09.2014г. на Направление „Архитектура и градоустройство“ на Столична община, от които било видно, че процесният имот е изпълнен с монолитни елементи и тухлени стени. Покривната конструкция над четвъртия етаж е дървена, а над останалата част от третия етаж е стоманобетонена (използваема). Подадена е декларация по чл.14 от ЗМДТ от 28.11.2014 г. от жалбоподателката, в която е декларирана конструкция на

процесния имот МЗ. В резултат са променени коефициентите за определяне на данъчната оценка, което води до повишаване на самата данъчна оценка и оттам на ДНИ и ТБО. При изчисляване размера на задълженията за 2014г. са взети предвид само 50% намаление за основно жилище, облекчение за енергийна ефективност няма, както и за ТБО няма облекчения. В таблицата към заключението на вещото лице на л.161 е посочен размера на плащанията, датите и в какъв размер са направени за ДНИ и ТБО за периода от 2009г. до 2015г., както и тяхното разпределение.

По повод заключението на вещото лице по ССЧЕ касационната инстанция е отбелязала, че вещото лице е изложило констатации относно данъчната оценка на имота и рекапитулация на задълженията в приложението към заключението за периода 2009 - 2013 г., който обаче не съответства на процесния период 2014 г., т. е. констатациите на вещото лице са неотносими към процесния период. Действително обаче, в таблицата към заключението са 2009г. -2013г., но в констативната част на заключението на л.158 са посочени първоначално определените суми плащанията и за 2014г. и 2015г. и съдът ги взема предвид. Вещото лице е препратило към Протокол № 1875/12.12.2014г. на л.65 по делото, където е описана цялата промяна – в резултат на неправилно декларирана конструкция на сградата е подадена нова декларация по чл.14 от ЗМДТ. Закрита е старата партида и платените данъчни задължения са отнесени по новата партида.

В хода на новото разглеждане е събрана като доказателство по указание на съда данъчна оценка на процесния имот преди и след подаване на коригираща декларация с № [ЕГН]/28.11.2014г. (л.34-37 по делото).

Правни изводи на съда:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срок, от процесуален представител на легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Изчерпан е и административният ред за обжалване, като ответникът е потвърдил мълчаливо АУЗД чрез непроизнасяне.

Разгледана по същество жалбата се явява неоснователна.

Съображенията за това са следните:

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган. Съгласно чл. 4, ал. 1 ЗМДТ, установяването, обезпечаването и събирането на местните данъци се извършват от служители на общинската администрация по реда на ДОПК, като съгласно ал. 3 в производствата по ал. 1 служителите на общинската администрация имат правата и задълженията на органи по приходите. Между страните не се спори, а и от приложените по делото заповед, длъжностна характеристика, трудов договор и допълнителни споразумения към трудов договор (л. 23-38) се установява, че К. К. е заемала длъжност старши инспектор в отдел МДТ – П., поради което същата се явява компетентна да издаде процесния акт.

Спазена е писмената форма на акта, като са изложени фактическите и правни основания за издаването му.

При преглед за валидност на акта съдът не констатира основание за нищожност, напротив валиден е – издаден е от компетентен орган, в писмена форма, не нарежда извършването на едон явно престъпление или явно невъзможни положения или да се основава на нищожен административен акт. Другите пороци не водят до нищожност, а до унищожаемост-

1) Относно възразението на жалбоподателката за липса на основание за издаване на обжалвания АУЗД:

В обжалвания акт е посочено като правно основание разпоредбата на чл.107, ал.3 от ДОПК във връзка с чл.4, ал.1 от ЗМДТ.

Съгласно чл. 107, ал. 3 ДОПК акт за установяване на задължение може да се издаде в няколко хипотези: 1) по искане на задълженото лице; 2) служебно - при установяване на несъответствие между декларираните данни и данните, получени от трети лица и организации, след като е изчерпан редът по чл. 103; 3) служебно, когато не е подадена декларация или задължението не е платено в срок и не е извършена ревизия; 4) служебно - въз основа на собствени данни, данни, получени от трети лица и организации, когато по закон не е предвидено подаване на декларация и задължението не е платено и не е извършена ревизия.

В настоящия случай в акта е посочено, че административното производство е образувано служебно, поради наличие на неплатени в срок задължения. Разпоредбата на чл.103 ДОПК е неприложима в случаите по чл.107, ал.3 ДОПК при неплатени в срок задължения, предвид което възраженията на жалбоподателката, касаещи приложението на чл.103 от ДОПК са неоснователни.

С процесния акт е извършено доначисляване на размера на ДНИ и ТБО, над декларираното и платено от лицето, предвид подадената коригираща декларация и корекция на данъчната оценка на имота.

Видно от протокол № 1875/12.12.2014г. (л.65 по делото) и заключението на вещото лице (л.158 по делото) има разлика за доплащане между платения от жалбоподателката ДНИ и ТБО в размер на 274 лв., като плащанията са отнесени по новата партида на имота след коригиращата декларацията. В този смисъл са налице основания за издаване на акта по чл.107, ал.3 от ДОПК – задължения за доплащане вследствие корекция в данните.

2) Относно оплакванията на жалбоподателката за неправилно определена основа за изчисляване на процесните задължения.

Критериите и основните принципи за определяне размера на ДНИ и ТБО по смисъла на чл. 1, ал. 1, т. 1 и чл. 6, ал. 1, б. "а" ЗМДТ са очертани в чл. 1, ал. 2 и ал. 3 и съответно чл. 7 и чл. 8 от закона, а конкретните правила за определянето и администрирането им са уредени с Наредба за определяне на размера на местните данъци на Столичен общински съвет (НОРМДСОС) и Наредбата за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община (НОАМТЦУПСО).

Основанията, редът и начинът на определяне на ДНИ се съдържат в нормите на Глава втора, раздел II ЗМДТ – чл. 10-28, а тези за определяне на ТБО - в нормите на Глава трета, раздел I ЗМДТ – чл. 62-64, чл. 66-69 и чл. 71.

Съгласно чл. 11, ал. 1 ЗМДТ данъчно задължени лица са собствениците на облагаеми с данък недвижими имоти. ДНИ се заплаща независимо дали недвижимите имоти се използват или не (чл. 13 ЗМДТ). С данък върху недвижимите имоти се облагат разположените на територията на страната поземлени имоти, сгради и самостоятелни обекти в сгради в строителните граници на населените места и селищните образувания, както и поземлените имоти извън тях, които според подробен устройствен план имат предназначението по чл. 8, т. 1 от Закона за устройство на територията и след промяна на предназначението на земята, когато това се изисква по реда на специален закон(чл. 10, ал. 1 ЗМДТ). Данъкът се определя върху данъчната оценка на недвижимите имоти по чл. 10, ал. 1 към 1 януари на годината, за която се дължи, и се съобщава на лицата до 1 март на същата година (чл. 19, ал. 1 ЗМДТ).

Съгласно чл. 62 ЗМДТ таксата за битови отпадъци се заплаща за услугите по събирането, извозването и обезвреждането в депа или други съоръжения на битовите отпадъци, както и за поддържането на чистотата на териториите за обществено ползване в населените места. Разпоредбата на чл.27, ал.1 от НОАМТЦУПСО предвижда, че таксата за битови отпадъци за имоти на граждани и жилищни имоти на предприятия се определя пропорционално в промили на база данъчната оценка на имотите, като разпределянето на размера на промила по видове услуги е както следва: за сметосъбиране и сметоизвозване; за обезвреждане на битови отпадъци в депа или други съоръжения; за поддържане чистотата на териториите за обществено ползване. Именно този ред е приложен при определянето на ДНИ и ТБО на жалбоподателката за 2014 г.

Данъчната оценка на процесния имот преди коригиращата декларация е 267 067, 60 лв., а след подаване на коригиращата декларация е 410 986 лв. Видно от представените по делото данъчни оценки и коефициенти в тях основание за преизчислението е конструкцията на сградата, която в коригиращата декларация е МЗ, в резултат на което са променени коефициентите за определяне на данъчната оценка, което води до повишаване на самата данъчна оценка на процесния имот, а оттам и на дължимия ДНИ и ТБО (така и вещото лице – л.157 по делото). Следва да се има предвид, че в констативната част на заключението на вещото лице е разгледано преизчислението, извършено по коригиращата декларация на жалбоподателката и за 2014г. (л.4-л.5 от заключението, л.157-158 по делото).

Заплатените от Т. Г. суми на 13.03.2014 г. са отчетени при установяването на размера на неплатените задължения с АУЗД. Това е видно от заключението на вещото лице л.158 по делото. Съгласно Протокол № 1875/12.12.2014г. (л.65 по делото) платените задължения са отнесени по новата партия като платени. По конкретно:

ДНИ за 2014 г. е определен в размер на 321,37 лв. На 13.03.2014 г. от Г. е платена сумата от 198,86 лв. с 5 % отстъпка. ТБО за 2014 г. е определена в размер на 328,59 лв. На 13.03.2014 г. са платени 213,65 лв. за ТБО. Така извършените плащания са отчетени и с АУЗД № 15002-1/30.07.2015 г. са установени неплатени задължения за 2014 г. за ДНИ в размер на 112,04 лв. и лихва към 30.07.2015 г. в размер на 12,32 лв. и ТБО в размер на 114,94 и лихва в размер на 14,04 лв.

Съгласно чл.25, ал.1 ЗМДТ за имот, който е основно жилище, данъкът се дължи с 50 на сто намаление. Обстоятелството, че процесният имот е основано жилище за жалбоподателката също е съобразен при определяне на дължимия ДНИ за 2014 г., което е отбелязано и от вещото лице в заключението - л.157.

По отношение на облекчението за енергийна ефективност:

Съгласно чл.24, ал.1, т.18 и т.19 от ЗМДТ се освобождават от данък сградите, въведени в експлоатация преди 1 януари 2005 г. и получили сертификати с клас на енергопотребление "В", и сградите, въведени в експлоатация преди 1 януари 1990 г. и получили сертификати с клас на енергопотребление "С", издадени по реда на Закона за енергийната ефективност и наредбата по чл. 48 от Закона за енергийната ефективност, както следва: а) за срок 7 години - считано от годината, следваща годината на издаване на сертификата; б) за срок 10 години - считано от годината,

следваща годината на издаване на сертификата, ако прилагат и мерки за оползотворяване на възобновяеми източници за производство на енергия за задоволяване нуждите на сградата /т.18/ и сградите, въведени в експлоатация след 1 януари 1990 г. и преди 1 януари 2005 г. и получили сертификати с клас на енергопотребление "С", и сградите, въведени в експлоатация преди 1 януари 1990 г. и получили сертификати с клас на енергопотребление "D", издадени по реда на Закона за енергийната ефективност и наредбата по чл. 48 от Закона за енергийната ефективност, както следва: а) за срок три години - считано от годината, следваща годината на издаване на сертификата; б) за срок 5 години - считано от годината, следваща годината на издаване на сертификата, ако прилагат и мерки за оползотворяване на възобновяеми източници за производство на енергия за задоволяване нуждите на сградата /т.19/.

За притежавания от Т. Г. имот е издаден сертификат за енергийни характеристики номер 001ЕНА198, клас за енергопотребление „А“ от 30.11.2007 г., като имотът е въведен в експлоатация след 01.01.2005 г. – на 20.06.2006 г., т.е. за него не са налице предвидените в закона условия за предоставяне на данъчно облекчение.

В горния смисъл е и решение № 10653/28.08.2017г. по адм.дело № 8840/2016г., което е постановено по спор относно законосъобразността на АУЗД № 15001-1/30.07.2015г., издаден от орган по приходите при отдел приходи – П., при Столична Община, издаден на съсобственика на жалбоподателката за същия имот за периода 01.01.2014г.-31.12.2014г.

В резултат на изложеното съдът приема, че оспореният акт е издаден от компетентен орган, в кръга на правомощията му, в предвидената форма, без допуснати съществени процесуални нарушения, в съответствие с материалния закон и неговата цел. Жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

На основание чл.161 от ДОПК, предвид изхода на делото и искането на ответинка следва да му бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 300 лв., определено по реда на чл. 8, ал. 1, т. 1 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, в редакцията на разпоредбата действала към момента на приключване на устните състезания по делото.

Воден от горното, Административен съд София- град, I отделение, 6-ти състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Т. К. Г. срещу Акт за установяване на задължение по декларация № 15002-1/30.07.2015г., издаден от орган по приходите при отдел приходи – П., при Столична Община, мълчаливо потвърден от директора на дирекция „Общински приходи“ при Столична община.

ОСЪЖДА Т. К. Г. да заплати на Столична община сумата от 300 лв. юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: